

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 590/2014/4. szám

A Kúria a Dr. Tóth László ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... tanácsos által képviselt Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (1016 Budapest, Mészáros utca 58/A.) II.r. alperes ellen hulladékgazdálkodási ügyben hozott határozat felülvizsgálata iránt indult perében, a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 31. napján kelt 10.K.27.180/2013/11. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.180/2013/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Nyugat-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség (a továbbiakban: elsőfokú közigazgatási hatóság) 2012. szeptember 13-án helyszíni ellenőrzést végzett a felperes ingatlanán. Az ellenőrzés során a felperes úgy nyilatkozott, hogy az ingatlanon található hulladékokat Ausztriából hozta be. Az elsőfokú hatóság az engedély hiányában végzett hulladékkezelési tevékenységére tekintettel 2013. február 7. napján kelt 1843-1/1/2013. számú határozatában veszélyes és nem veszélyes hulladékokkal kapcsolatos rendelkezések megsértése miatt 2.916.000 forint bírság megfizetésére kötelezte a felperest, a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hgt.) 14.§ (1), (2) bekezdései és a 49.§ (1), (2) bekezdései alapján. A bírság összegét a hulladékgazdálkodási bírság mértékéről, valamint a kiszabásának és megállapításának módjáról szóló 271/2001.(XII.21.) Korm.r. (a továbbiakban: Hbr.) 3.§ (1)-(3) bekezdéseiben, illetve 1. számú mellékletében foglaltak alapján állapította meg.

A felperes fellebbezése nyomán eljáró másodfokú környezetvédelmi hatóság, a II.r. alperes (a továbbiakban: alperes) 2013. július 22. napján kelt 14/3912-3/2013. számú határozatával az elsőfokú döntést

- a teljesítési határidő megváltoztatása mellett - helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét (helyesen: keresetét) elutasította. Ítéletének indokolása szerint a hatóság nem sértette meg a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-át, mivel a hulladék mennyiségének megállapításánál választhatott a mérés és a becslés között. Utóbbi választását részben a Ket. 7.§-ában foglalt alapelv, részben a hulladék mennyisége, tömege és összetétele is indokolta. Ugyancsak jogszerűnek értékelte az elsőfokú bíróság a becsléssel megállapított, és a jegyzőkönyvben, mint közokiratban rögzített hulladék mennyiségét, mivel egyfelől a felperes nem bocsátotta a hatóság rendelkezésére az eladott hulladék vételi jegyét, másfelől az abban feltüntetett mennyiség egyértelműen alulmaradt az ingatlanon tárolt hulladékmennyiségnek. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jelen per tárgyát képező határozatban a hatóság a belföldi hulladékkezelés miatt rótt ki bírságot a felperesre, melyet nem tesz jogsértővé az a tény, hogy a felperessel szemben a hulladék határon keresztül történt engedély nélküli mozgatása miatt is eljárás indult.

A Ket. 1.§ (2) bekezdés megsértése kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes csak állította, de semmivel sem bizonyította, hogy az alperes visszaélt hatáskörével, és mivel erre az eljárás körülményei sem utaltak, így az alperesi határozat minden tekintetben jogszerű volt.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes annak hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek megfelelő döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a becslés alkalmazását a vételi jegy ismeretében jogszerűnek értékelte, és nem állapította meg a Ket. 50.§-ának sérelmét, nem helyezte hatályon kívül a határozatot abból a célból, hogy a hatóság a mérhető hulladék alapján számolja ki a valós tömeget. A felperes továbbra is hivatkozott a Ket. 1.§ (2) bekezdés sérelmére, mely szerinte azzal valósult meg, hogy a hatóság nem vette figyelembe a felperes gazdasági érdekeit.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a felperes által csak a perben hivatkozott vételi jegy a helyszínen felvett jegyzőkönyvben rögzített becslés útján megállapított tömeg helyességének megcáfolására nem volt alkalmas. Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes ügyében indított mindkét eljárásra lehetőséget ad a jogszabály, így a határon keresztül történt hulladékmozgatás miatti eljárás nem teszi jelen perben felülvizsgált határozatot jogsértővé.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése

alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a jelen per tárgya a belföldön végzett engedély nélküli hulladékszállítás és előkezelés vonatkozásában indított eljárás nyomán született alperesi határozat jogszerűsége. A felperes sem vitatta, hogy a fentiekre vonatkozó törvényi tényállást kimerítette (Hgt. 14.§). A fentiekhez képest saját nyilatkozata szerint is Ausztriából hozta be az ingatlanán fellelhető hulladékot. Az utóbbi tény kapcsán az országhatárt átlépő hulladékszállításról szóló 180/2007.(VII.3.) Korm.r. 1.§ (1) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkező hatóságnak kétség kívül oka volt eljárást indítani. A felperesi magatartás eme mozzanatait a jogalkotó külön-külön értékelte, két külön jogszabályi tényállást rendelt hozzá. Ennek folytán értelemszerűen lefolytatható volt a két eljárás és - miként ezt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - ennél fogva nem teszi egyik a másikat jogsértővé.

A felperes tévedett a tényállás tisztázása tekintetében is. A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes nem sértette meg a Ket. 50.§-ának előírásait, figyelemmel a Ket. 7.§-ában rögzített alapelvi rendelkezésre. A hatóság ugyanis a fentiek és a Hbr. mellékletének 3. pontja szerint a hulladék mennyiségének megállapítására választhatta a becslés módszerét, mivel a hulladék mennyiségére a felperes nem tudott adatot szolgáltatni. E módszer mellett szól, hogy a helyszíni mérés lehetetlen volt, ugyanakkor a vegyes összetételű hulladék szállítása jelentős anyagi terhet, továbbá környezeti kockázatot jelentett volna. Az a tény, hogy a hulladék - semmivel nem indokolt plusz költségek és elhárítani szándékozott környezeti terhelés árán - akár mérhető is lett volna, nem teszi jogsértővé, hogy a hatóság a becslés módszerét választotta, e körben kogens előírás hiányában szabad belátása szerint dönthet.

A fentiekkel szemben áll a felperes gazdasági érdeke, amellyel kapcsolatban megjegyzi a Kúria, hogy azt mindenekelőtt a felperesnek kellett volna szem előtt tartania és jogszerűen végzett tevékenységgel biztosítania.

Az előbbieket tükrében nem foghatott helyt a felperes által a perben hivatkozott, 2012. február 17-i lakossági vételi jegy sem. A vételi jeggyel igazoltan átvett hulladék mennyiség nem fogadható el a teljes ellenőrzött hulladék mennyiségként, mert a hatósági ellenőrzés során azonosított hulladékok körét (pl. 3 db forgalomból kivont gépjármű), fajtáját (pl. gumihulladék) le sem fedti a háztartási egyéb fémhulladék felismerési jellemzővel azonosított felvásárolt hulladék. Ezen túl a becsléssel megállapított mennyiség helyességének megcáfolására - különös figyelemmel a helyszíni szemlén felvett közokiratnak minősülő jegyzőkönyvbe rögzítettek, fényképfelvételekkel igazoltakra - a vételi jegy nem alkalmas.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Megjegyzi a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság 2013. november 6. napján kelt 4. sorszámú végzésében az elsőfokú hatóságot a perből elbocsátotta, az ítéletében tévesen és szükségtelenül I.r. alperesként tünteti fel.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részéről felszámítható perköltség nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. szeptember 10.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró